

Arrestnummer C / 542 / 2022
Repertoriumnummer 2022 / 1503
Datum van uitspraak 27 april 2022
Rolnummer 2021/CO/67
Notitienummer parket-generaal

Mededeelbaar aan de ontvanger

*Urbanisatie
Verleendverklaring
vermogensvoordelen
COIV*

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002672324-0001-0022-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VLAAMS GEWEST

met kantoren te 1210 BRUSSEL, Koning Albert II-laan 19 bus 22

eiser tot herstel

niet vertegenwoordigd noch iemand namens hem verschenen

tegen

1272

rijksregisternummer

geboren te op

wonende te

van Belgische nationaliteit

beklaagde

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr.

advocaat bij de balie provincie

1. Ten laste gelegde feiten

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

Op het perceel gelegen te

gelegen in agrarisch gebied

kadastraal gekend als perceelnummers

met een oppervlakte van

eigendom van

) er

ingevolge akte verleden op 5 augustus 1985 door notaris

De feiten gepleegd tussen 1 januari 2008 en 12 juni 2019, de feiten de voortdurende en achtereenvolgende uiting zijnde van eenzelfde opzet, het laatste feit gepleegd zijnde op 11 juni 2019 en geen termijn van vijf jaar of meer verstreken zijnde tussen de verschillende tenlasteleggingen.

A optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in artikel 99 §§ 2 en 3 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting, zelfs uit niet-duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan, ook al kan het ook uit elkaar worden genomen, verplaatst of is het volledig ondergronds, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

namelijk:

- een garagebox tegen de voorgevel van de loods
- een halfopen metalen constructie (afdak) links van de loods
- twee garageboxen links van de loods

(art. 99 § 1 lid 1, 1., 2 en 3, § 2 en § 3, en 146 lid 1, 1. Decreet 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening)

te tussen 1 januari 2008 en 31 december 2008, meermaals, op niet nader bepaalde data

feiten thans strafbaar gesteld als:

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd.

(art. 4 1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3 , 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

B gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,

namelijk het gewoonlijk gebruik en aanleggen van de grond voor het stallen van voertuigen en een aanhangwagen.

(art. 4.2.1., 5°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te tussen 1 januari 2008 en 12 juni 2019, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 23 november 2015, 1 augustus 2016, 27 november 2018 en laatst op 11 juni 2019

C geheel of gedeeltelijk wijzigen van hoofdfunctie van bebouwd onroerend goed zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 01 mei 2000 tot en met 31 augustus 2009

buiten de gevallen bedoeld in artikel 99 §§ 2 en 3 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie, voorzover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval,

vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

namelijk de wijziging van de landbouwfunctie van een loods en serre naar een opslagplaats voor voertuigen, caravans, mobilhomes en allerhande materialen.

(art. 99 § 1 lid 1, 6., § 2 en § 3, en 146 lid 1, 1. Decreet 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening)

te tussen 1 januari 2008 en 31 december 2008, op een niet nader te bepalen datum

feiten thans strafbaar gesteld als:

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd.

(art. 4.2.1., 6°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

D strijdig gebruik

bij inbreuk op artikel 6.2.1.2° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hiernavermelde handelingen, in strijd met een ruimtelijke uitvoeringsplan, bedoeld in de artikelen 2.2.1 tot en met 2.2.18, zonder dat de uitgevoerde handelingen vergund zijn, of het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht,

namelijk het gebruik van de loods, serre en grond voor het stallen van voertuigen, caravans, mobilhomes en het stapelen van allerhande materialen in strijd met de gewestplanbestemming

te Lint tussen 1 januari 2008 en 12 juni 2019, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 23 november 2015, 1 augustus 2016, 27 november 2018 en laatst op 11 juni 2019

Gedaagde tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en/of 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen voortvloeiende uit de tenlasteleggingen conform de schriftelijke vordering van het OM neergelegd in het strafdossier.

Overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid

d.d. 5 september 2019

Ref.:

Bedrag: 230,00 euro

Adviseur (get.)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 30 november 2020 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1, werd als volgt beslist:

Op strafgebied

Ten aanzien van

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de feiten van de tenlasteleggingen A en C vervallen door verjaring.

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen B en D:

tot een geldboete van 4000,00 EUR, zijnde 500,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 90 dagen.

PAGE 01-00002672324-0006-0022-01-01-4

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar

Verklaart verbeurd overeenkomstig artikel 42, 3° en 43*bis* Sw. de vermogensvoordelen voor een bedrag van 5000,00 euro.

Herstelvordering

Beveelt lastens beklagde met betrekking tot het perceel, gelegen te (kadastraal gekend), de staking van het gewoonlijk strijdig gebruik van het perceel voor het stallen van voertuigen en aanhangwagen.

Deze maatregelen dient uitgevoerd te worden binnen 3 maanden na het definitief worden van het vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250 EUR, per dag vertraging, met een maximum van 100.000 euro.

Machtigt de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester van de gemeente de bevolen herstelmaatregel zelf uit te voeren, op kosten van de veroordeelde, indien niet voldaan is aan de bevolen herstelmaatregel binnen de voorziene termijn.

Wijst het anders- of meergevorderde af.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 281,88 EUR

De kosten van herdaging begroot op 26,44 EUR, worden ten laste van de Belgische Staat gelegd.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 30 november 2020 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 16 december 2020 door de beklagde tegen alle beschikkingen,
- op 18 december 2020 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen alle beschikkingen,
- op 22 december 2020 door de eiser tot herstel STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VLAAMS GEWEST tegen alle beschikkingen, zoals vermeld in het grievenformulier.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 16 december 2020 door de beklagde ,
- op 18 december 2020 door het OPENBAAR MINISTERIE,
- op 22 december 2020 door de eiser tot herstel STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VLAAMS GEWEST.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 23 februari 2022.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door hemzelf en door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

De stedenbouwkundige inspecteur, alhoewel regelmatig gedagvaard zijnde, is niet in persoon of bij advocaat verschenen op de terechtzitting van 23 februari 2022, datum waarnaar de zaak tegensprekelijk werd uitgesteld op 29 september 2021 zodat de zaak ten zijnen opzichte bij verstek werd behandeld.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep, zowel van de beklaagde, van het Openbaar Ministerie als van de stedenbouwkundige inspecteur, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de schuld aan de feiten sub B en D, de straf inclusief de verbeurdverklaring en de herstellvordering zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de verjaring van de feiten sub A en C, de straf inclusief de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen en de herstellvordering zijn nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

5. Het verzoekschrift van de stedenbouwkundige inspecteur zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de procedure, de schuld en de herstellvordering zijn nauwkeurig.

6. Het hof stelt vast dat de stedenbouwkundige inspecteur ook hoger beroep aantekende op strafrechtelijk gebied, meer bepaald door aankruising van de rubriek met betrekking tot de procedure en de schuld.

Een stedenbouwkundige inspecteur kan enkel hoger beroep aantekenen met betrekking tot de dispositieven van het bestreden vonnis die hem aanbelangen. Hij heeft niet de wettelijke vereiste hoedanigheid om een rechtsmiddel in te stellen tegen de beslissingen die met betrekking tot de strafvordering zijn geweest.

Het hoger beroep van de stedenbouwkundige inspecteur is regelmatig naar vorm en termijn en is ontvankelijk met betrekking tot de herstellvordering maar onontvankelijk op strafrechtelijk gebied.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de procedure, de schuld, de straf met inbegrip van de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen en de herstellvordering.

5. Motivering ten gronde

5.1. Het verval van de strafvordering met betrekking tot de feiten sub A en C ingevolge verjaring

Het feit A heeft als voorwerp de oprichting van 2 garageboxen tussen 1 januari 2008 en 31 december 2008 zonder te beschikken over een omgevingsvergunning.

Het feit C heeft als voorwerp het wijzigen van de hoofdfunctie van de loods en de serre van een landbouwfunctie naar een opslagplaats voor voertuigen, caravans, mobilhomes en allerlei materialen.

De dagvaarding voorziet onder de tenlastelegging B een inbreuk op het gewoonlijk gebruiken van de gronden zonder te beschikken over een omgevingsvergunning vanaf de oprichting van de wederrechtelijke 2 garages (voorwerp van de tenlastelegging A) en vanaf de wijziging van de landbouwfunctie van de loods en serre naar opslagplaats voor voertuigen, caravans, mobilhomes (voorwerp van de tenlastelegging C) tot en met 11 juni 2019 (laatste controle door de stedenbouwkundige inspecteur) (stuk 76 strafdossier).

Het gewoonlijk gebruik van en aanleggen van de grond voor het stallen van voertuigen en een aanhangwagen op het kwestieus perceel gelegen te kadastraal gekend onder het nr. maakt een gewoontemisdrijf uit in de zin van art. 4.2.1.,5° a) en b) VCRO. Het gewoontemisdrijf bestaat er in dat er opeenvolgende actieve handelingen worden gesteld. Het herhalen van deze daden staat gelijk met het voortzetten van handelingen die vreemd zijn aan het misdrijf van instandhouding dat een louter verzuim- en omissiemisdrijf is. Het gewoontemisdrijf is nog steeds strafbaar, ook al is het perceel gelegen in niet kwetsbaar gebied.

Vermits er sprake is van een voortgezet misdrijf, neemt de verjaringstermijn een aanvang vanaf het laatste feit dat door eenheid van opzet met de andere feiten sub A, C en D is verbonden, in de mate dat ze bewezen worden geacht, dit is op 11 juni 2019 (navolgend PV van laatste vaststelling stuk 76 strafdossier). Tussen de verschillende feiten onder tenlasteleggingen A, B, C en D die samen het voortgezet misdrijf uitmaken is ook geen periode verlopen welke gelijk is aan of langer dan de toepasselijke verjaringstermijn van 5 jaar.

Vermits het vaststaat dat de wederrechtelijk opgerichte garages alsook de loods en de serre waarin de functiewijziging plaatsvond zonder omgevingsvergunning, gebruikt werden voor het stallen van voertuigen, caravans, mobilhomes en allerlei materialen is het hof van oordeel dat er wel degelijk sprake is van eenzelfde misdadig opzet tussen de feiten onderling.

De feiten zijn dan ook niet verjaard.

5.2. Op strafgebied

5.2.1. De feiten sub A (het oprichten van 2 garages: inbreuk op art. 4.2.1.1° a) van de VCRO) en C (functiewijziging loods en serre: inbreuk op art. 4.2.1.6° van de VCRO)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten A en C bewezen gebleven.

Het perceel waarop deze constructies zich bevinden, is gelegen in agrarisch gebied volgens het gewestplan goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979. De materialiteit van de feiten werd door de beklaagde overigens niet betwist.

Op 10 april 1978 bekam beklaagde een vergunning voor het bouwen van een serre en loods. Deze loods en serre werden gebruikt voor de glastuinbouw. Beklaagde heeft zijn activiteit stopgezet in 2007.

Het hof verwijst naar de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur van 23 november 2015 (stuk 48) en de daaropvolgende vaststellingen op 1 augustus 2016 (stuk 35), 26 november 2018 (stuk 63) en 11 juni 2019 (stuk 76), geïllustreerd met foto's.

Hieruit blijkt dat.

- er allerlei niet vergunde constructies werden geplaatst en bijgebouwd waaronder 2 garages;
- in de serre er allerlei materieel en materiaal werd opgeslagen. Vermits de loods gesloten was kon de stedenbouwkundige inspecteur geen vaststellingen doen in de loods zelf.

Beklaagde erkent in zijn verklaring van 23 december 2015 (stuk 51) dat hij eind 2008 twee garageboxen bouwde zonder vergunning op het perceel die hij voor 200 euro per jaar en per stuk verhuurde. De loods en de serre werden niet langer gebruikt in het kader van een landbouwactiviteit maar diende als opslagplaats voor voertuigen, mobilhomes, caravans en allerhande materialen.

Het oprichten van constructie ook in een niet kwetsbaar gebied is nog strafbaar op grond van art. 4.2.1.1° a) VCRO.

Het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed is eveneens strafbaar op grond van art. 4.2.1.6° VCRO.

5.2.2. Het feit sub B inbreuk op art. 4.2.1,5° b) VCRO het gewoonlijk gebruiken van de grond

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit B bewezen gebleven.

Met 'gewoonlijk gebruik', in de zin van artikel 4.2.1, 5° b) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, beoogt het decreet geen vergunningsplicht voor toevallig opslaan van voertuigen maar vereist het een gebruik van de grond dat een zekere regelmaat vertoont en een zekere tijd moet duren alvorens een vergunning noodzakelijk is. Het misdrijf bestaat van zodra door meerdere handelingen van gebruik zonder dat daartoe de nodige vergunning verkregen werd, het gewoonlijk gebruik ontstaat, hetgeen de rechter onaantastbaar in feite beoordeelt. Het algemeen opzet volstaat nl. het bewust en met kennis van zaken plegen van de feiten. Een bedrieglijk opzet is niet vereist.

Het hof verwijst naar de hierboven opgesomde opeenvolgende vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur met foto's waaruit blijkt dat in de incriminatieperiode door beklaagde ter plaatse voertuigen en een aanhangwagen gedurende lange tijd werden gestald.

Beklaagde bevestigde in zijn verklaring van 23 december 2015 dat hij een constructie tegen de serre had gebouwd waar een limousine werd gestald, thans werd deze staanplaats ingenomen door een oldtimer. Ook werd in één van de garageboxen een aanhangwagen gestald. Voor het stallen van deze voertuigen ontving hij huurgelden hetgeen erop wijst dat het kwestieuze perceel "herhaaldelijk" en dus "gewoonlijk" gebruikt werd als opslagplaats van voertuigen.

Er is dan ook geen reden om te twijfelen aan de opeenvolgende vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur die overigens overeenstemmen met de verklaring van de beklaagde zelf.

5.2.3. Het feit D: het strijdig gebruik in strijd met een ruimtelijk uitvoeringsplan inbreuk op art. 6.2.1.2° VCRO

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit D deels bewezen gebleven.

Beklaagde wordt vervolgd wegens inbreuk op art. 6.2.1.2° VCRO met name het verder gebruik van de loods, serre en grond voor het stallen van voertuigen, caravans, mobilhomes en het stapelen van allerlei materialen in strijd met de gewestplanbestemming in de periode van 1 januari 2009 tot 12 juni 2019.

Beklaagde houdt nu voor dat het gebruik van de loods en de serre waarbij de functiewijziging in 2008 werd geïmplementeerd niet als strijdig met de bestemmingsvoorschriften kan worden beschouwd verwijzend naar het arrest van het Hof van Cassatie van 8 januari 2019, P.18.0207. Dit arrest bepaalt dat het verder gebruik van een gebouw waarvan voorheen de functie werd gewijzigd op zich niet als strijdig met de voorschriften van het gewestplan kan beschouwd worden. Uit deze beslissing volgt niet dat de functiewijziging zelf geen vergunningsplichtige handeling meer is en niet meer de basis kan vormen van een herstellvordering. Art. 4.4.1. §3 VCRO bepaalt dat handelingen die vrijgesteld zijn van vergunningsplicht niet kunnen beschouwd worden als strijdig met het gewestplan. Vermits de functiewijziging niet vrijgesteld is van vergunningsplicht kan beklagde zich niet beroepen op art. 4.4.1. §3 VCRO.

Wel stelt het hof vast dat uit de incriminatieperiode blijkt dat de tenlastelegging D het verder gebruik van de functiewijziging geïmplementeerd wordt.

Om redenen zoals hierboven uiteengezet onder punt 5.2.1. acht het hof de onvergunde functiewijziging als aflopend misdrijf – voorwerp van tenlastelegging C – bewezen.

Er is echter geen sprake van een strafbaar voortgezet strijdig gebruik in geval van een onvergund doorvoeren van een vergunningsplichtige functiewijziging van de serre en de loods in de zin van art. 4.2.1.6° VCRO.

Een voortgezet strijdig gebruik impliceert immers dat zich afzonderlijke en opeenvolgende gebruiksmisdrijven voordoen die samen uiting geven aan eenzelfde misdadig opzet.

Het verdere gebruik van dit onroerend goed betreft een niet langere strafbare instandhouding die bestaat in het schuldig verzuim om aan het bestaan van de doorgevoerde functiewijziging een einde te maken (cfr. Cass. 30 januari 2018, P.16.1161.N, randnr. 17). Eens de functiewijziging is doorgevoerd, kan het verdere gebruik ervan dus niet worden aangemerkt als actieve en aflopende handelingen die samen een voorzettingsmisdrijf vormen.

Hieruit volgt dat het gebruik van de loods en de serre zonder de daartoe vereiste vergunning niet kan beschouwd worden als strijdig met de voorschriften van het gewestplan zodat deze feiten niet strafbaar zijn op grond van artikel 6.2.1.2° VCRO.

Het gebruik van de grond voor het stallen van voertuigen, caravans, mobilhomes en het opstapelen van materieel en materiaal daarentegen maakt een gewoontemisdrijf uit in de zin van art. 4.2.1.5° a) en b) VCRO. Het gewoontemisdrijf bestaat er in dat er opeenvolgende actieve handelingen worden gesteld. Het herhalen van deze daden staat gelijk met het voortzetten van handelingen die vreemd zijn aan het misdrijf van instandhouding dat een louter verzuim- en omissiemisdrijf is. Het gewoontemisdrijf is nog steeds strafbaar, ook al zijn de percelen gelegen in niet kwetsbaar gebied.

Beklaagde maakte in de voorziene incriminatieperiode gewoonlijk gebruik van deze gronden door het stallen van voertuigen, caravans, mobilhomes en het stapelen van allerlei materialen zonder vergunning en dit niet vergund gebruik was in strijd met de gewestplanbestemming (agrarisch gebied) hetgeen derhalve een strafbare handeling is in de zin van art. 6.2.1.2° VCRO.

5.2.4. Het bestaan van onoverwinnelijke dwaling

De beklagde beroept zich op de onoverwinnelijke dwaling verwijzend naar de houding van de gemeente die blijkbaar in de omgeving zelf een loods zonder vergunning zou gebruiken. Daarnaast had beklagde in het verleden verschillende vergunningen aangevraagd die zonder gevolg bleven ofwel bekwam hij een “toelating” (geen formele vergunning) om constructies te bouwen dan wel af te breken (o.a. de serre in 2007 (zie stuk 11 bundel beklagde)).

Er is sprake van rechtsdwaling als schulditsluitingsgrond op voorwaarde dat deze dwaling onoverwinnelijk is. Hierbij dient het hof na te gaan of beklagde heeft gehandeld als ieder redelijk en voorzichtig persoon in dezelfde omstandigheden in plaats en tijd zou hebben gedaan.

De bewering dat de gemeente zelf in de buurt een loods zonder vergunning gebruikte, is een loutere bewering die niet bewezen wordt.

Dat in het verleden de gemeente het niet zo nauw zou genomen hebben met de stedenbouwkundige voorschriften door toelatingen te verlenen om constructies te bouwen dan wel af te breken, maakt alleszins geen onoverwinnelijke rechtsdwaling uit wat betreft het gebruik van de loods en de serre alsook het geviseerde gebruik van de grond.

Beklaagde houdt nu voor dat gezien hij *de toelating* had om deze serre deels af te breken hij hieruit eveneens mocht afleiden dat hij ook de toelating had om het resterende deel van de serre en loods te gebruiken in het kader van niet agrarische activiteiten.

Het verlenen van een “toelating” betreft alleszins geen stedenbouwkundige vergunning. Deze gedeeltelijke slooping van de serre maakt overigens geen voorwerp uit van de enige tenlastelegging.

Het staat vast dat beklagde geen enkele aanvraag indiende bij de gemeente om een vergunning te bekomen voor het niet agrarische gebruik van de loods en de serre alsook het gebruik van de grond nadat hij zijn activiteiten in de glastuinbouw had stopgezet. Er is dan ook geen tussenkomst van de gemeente geweest. Het gegeven dat hij de toelating zou gehad hebben om de serre deels af te breken, impliceert niet dat hij als redelijk en voorzichtig persoon in dezelfde omstandigheden hieruit mocht afleiden dat hij de serre en loods alsook de grond ook voor niet agrarische doeleinden mocht gebruiken.

De email van Rudy Verhoeven namens het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente van 26 maart 2021 (stuk 25 bundel beklagde) heeft betrekking op de regularisatieaanvraag die beklagde indiende i.v.m. de functiewijziging van de loods en de serre op 2 februari 2021 en die blijkbaar ingevolge personeelsproblemen vertraging opliep. Dit toont alleszins niet aan dat de gemeente Lint beklagde in de waan liet en dit reeds vanaf 2008 dat hij de loods en de serre alsook de grond mocht gebruiken voor niet agrarische doeleinden zonder hiervoor een vergunning aan te vragen.

Dat de omwonenden geen klachten van hinder hebben neergelegd, heft de strafbaarheid van de feiten niet op.

Het feit dat beklagde achteraf wel een vergunning heeft aangevraagd voor de functiewijziging van de serre en de loods en ook heeft bekomen op 21 juni 2021, doet geen afbreuk aan het strafbaar karakter van de feiten maar is een element dat als verzachtende omstandigheid bij de straftoemeting in overweging kan genomen worden.

5.2.5. De strafmaat en verbeurdverklaring van de illegale vermogensvoordelen

De feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A, B, C en D behoudens wat betreft de functiewijziging van de serre en de loods zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde;
- zijn blanco strafregister;
- de omstandigheden en ernst van de feiten die getuigen van een gebrek aan respect voor de regelgeving inzake de ruimtelijke ordening;
- de vaststelling dat beklaagde inmiddels een vergunning heeft bekommen voor het gebruik van de serre en de loods en de herstellordering thans zonder voorwerp is.

Rekening houdend met al deze elementen wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 500,00 euro, na verhoging met 70 opdecimen gebracht op 4.000,00 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

De geldboete wordt opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging als waarschuwing voor de toekomst.

Deze straffen is nodig om beklaagde het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien. De omvang van deze straf is aangepast aan de ernst van de bewezen verklaarde feiten en moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst nog dergelijke laakbare handelingen te stellen. De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagde tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel niet van aard is om beklaagde afdoende te wijzen op zijn maatschappelijke beperkingen en verplichtingen.

Het Openbaar Ministerie vorderde schriftelijk op 1 augustus 2019 op grond van art. 42,3° en 43bis Sw. ten aanzien van beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk vermogensvoordeel, begroot op 9.000,00 euro gebaseerd op de eigen verklaring van beklaagde.

- 150,00 euro x 12 jaar = 1.800,00 euro
- 200,00 euro x 12 jaar = 2 400,00 euro

- 200,00 euro x 2 garages x 12 jaar = 4.800,00 euro

Deze bedragen worden door beklaagde betwist en hij verzoekt het hof deze verbeurdverklaring van de illegale vermogensvoordelen niet op te leggen minstens te herleiden gelet op de houding van de gemeente Lint en rekening houdend met het tijdsverloop van de feiten.

Overeenkomstig art. 42, 3° Sw. kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, verbeurdverklaard worden. Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde dient de rechter de geldwaarde ervan te ramen en kan een equivalent bedrag worden verbeurdverklaard (art. 43bis Sw.)

Samen met de eerste rechter is het hof van oordeel dat beklaagde door het verhuren van niet vergunde garages vermogensvoordelen heeft genoten die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen met name door het innen van huurgelden.

Het hof is van oordeel dat het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat de beklaagde in het bezit zouden blijven van de illegale opbrengsten van de door hem gepleegde misdrijven temeer nu hij ook een situatie van concurrentievervalsing schiep die hem een onrechtmatig voordeel opleverde in vergelijking met zijn eerlijke concurrenten.

Zoals blijkt uit de opeenvolgende vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur in de periode tussen 2015 tot en met juni 2019 blijkt dat de garages niet steeds allemaal werden verhuurd. Dit blijkt ook uit de eigen verklaring van beklaagde van 23 december 2015 (stuk 51 strafdossier).

Het wederechtelijk vermogensvoordeel werd berekend aan de hand van de in het dossier beschikbare informatie over de huurgelden die beklaagde ontving voor het verhuren van de garages en het gegeven zoals blijkt uit de vaststellingen dat de garages niet altijd allemaal verhuurd werden.

Rekening houdende met deze gegevens heeft de eerste rechter terecht het equivalent bedrag voor de totale vermogensvoordelen naar billijkheid op 5.000,00 euro begroot.

5.2.6. De kosten

Terecht werd beklaagde door de eerste rechter veroordeeld tot betaling van:

PAGE 01-00002672324-0018-0022-01-01-4

- een bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand, die thans na indexatie 22,00 euro bedraagt. Het bestreden vonnis wordt in die zin gewijzigd;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken, die thans na indexatie 52,42 euro bedraagt. Het bestreden vonnis wordt in die zin gewijzigd.

5.3. De herstellvordering

De herstellvordering van het stedenbouwkundige inspecteur van 23 augustus 2016, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid werd per brief meegedeeld aan het Openbaar Ministerie op 9 januari 2017.

Zoals blijkt uit het schrijven van de stedenbouwkundige inspecteur van 31 januari 2022 werd het herstel uitgevoerd en is de herstellvordering zonder voorwerp.

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 185, 186, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 208, 209bis, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 42, 43bis, 65 en 66 van het Strafwetboek
- 99 § 1 lid 1, 1, 2, 3 en 6, § 2 en § 3, en 146 lid 1, 1. Van het Decreet van 18 mei 1999
- 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.1., 5°, b), 4.2.1., 6°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1° en 2°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 5, 1°, a), en 6 lid 1 van het Decreet van 25 april 2014
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950

- 1 en 2 van het KB van 28 augustus 2020
- 4 van de wet van 17 april 1878

7. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende **op tegenspraak** ten aanzien van beklagde en **bij verstek** ten aanzien van de stedenbouwkundige inspecteur en met eenparigheid van stemmen;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van beklagde en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Verklaart het hoger beroep van de stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk met betrekking tot de herstellvordering maar onontvankelijk op strafrechtelijk gebied;

Op strafrechtelijk gebied

Het bestreden vonnis wijzigend,

Verklaart de beklagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten A, B, C en D behoudens wat betreft het strijdig gebruik tegen het gewestplan met betrekking tot het gebruik van de serre en de loods;

Veroordeelt de beklagde wegens deze vermengde feiten tot een geldboete van 500,00 euro, gebracht op 4.000,00 euro door verhoging met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen;

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft deze geldboete voor een termijn van 3 jaar;

Verklaart verbeurd het bedrag van 5.000,00 euro als illegaal vermogensvoordeel op grond van art. 42, 3° en art. 43bis Sw.;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van 25,00 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro;

Legt aan de veroordeelde een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van 52,42 euro;

Veroordeelt beklaagde tevens tot betaling van een bijdrage van 22,00 euro aan het Fonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

De herstellvordering

Verklaart de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur van 23 augustus 2016 zonder voorwerp;

De kosten

Bevestigt het bestreden vonnis wat de veroordeling tot de kosten in eerste aanleg betreft;

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering en de herstellvordering in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij en in totaal begroot op 97,20 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit:

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

en in openbare terechtzitting van **27 april 2022**

uitgesproken door _____, Kamervoorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier

in de onmogelijkheid zijnde om te tekenen
(art. 195*bis* Wetboek van Strafvordering en
art. 785 Gerechtelijk Wetboek)

